Категорія справи № **363/3994/23: Кримінальні справи (з 01.01.2019); Кримінальні правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку; Воєнні злочини.**
Надіслано судом: **19.06.2026.** Зареєстровано: **20.06.2026.** Забезпечено надання загального доступу: **22.06.2026.**

Номер судового провадження: **1-кп/363/178/26**
Номер кримінального провадження в ЄРДР: **22023101110000588**

19.06.2026 Справа № 363/3994/23

ВИРОК

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

19 червня 2026 року Вишгородський районний суд Київської області у складі:

головуючого судді ОСОБА_1 ,

за участю секретаря ОСОБА_2

прокурора ОСОБА_3 (ОСОБА_4)

потерпілої ОСОБА_5

захисника адвоката ОСОБА_6

розглянувши у відкритому судовому засіданні у залі суду в м. Вишгороді в порядку спеціального судового провадження за відсутності обвинуваченого (inabsentia) кримінальне провадження за № 22023101110000588 від 19.07.2023 року за обвинуваченням

ОСОБА_7 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , уродженця с. Суворов-Юрт Гудермського району Чеченської республіки Російської Федерації, громадянина Російської Федерації, з вищою освітою, військовослужбовця збройних сил Російської Федерації, який проходить службу у військовому званні солдат на посаді розвідника-снайпера військово частини № НОМЕР_1 , зареєстрованого за адресою: АДРЕСА_1 , проживаючого за адресою: АДРЕСА_2 ,

у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України

ВСТАНОВИВ:

З 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі - РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі - ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флот РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об?єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, в яки знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об?єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України.

07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом - «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську - терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом - «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і п теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (у тому числі окупаційно адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції. Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення н територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об?єктів по всій території України.

24.02.2022 року Указом Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв?язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режи воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє на теперішній час.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 року не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 року «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентськ Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 року за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього" (Україна проти РФ) та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірним Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

У результаті вищезазначених подій, значна частина території Київської області, починаючи з 24.02.2022 року, - знаходяться під постійним обстрілом з різного виду озброєння з боку підрозділів Збройних Сил та інших військових формувань Російської Федерації.

Так, встановлено, що окуповане внаслідок воєнних дій село Катюжанка Вишгородського району Київської області, в період часу з 26.02.2022 по 31.03.2022 перебувало під контролем ЗС РФ та інших військових формувань РФ.

При цьому, окремі військовослужбовці Російської Федерації, діючи умисно, перебуваючи на території Вишгородського району Київської області, де велись воєнні дії, всупереч порядку додержання законів та звичаїв війни, визначених ст.ст. 28, 46 Конвенції «Про закони і звичаї війни на суходолі» від 18.10.1907 року та ч. 2 ст. 3 Конвенції «Про захист цивільного населення під час війни» від 12.08.1949 року, грабували місцеве населення, а саме: відбирали у цивільних осіб приватне майно, при цьому усвідомлюючи те, що відібране майно не може бути використано у військових цілях, а було відібране з метою особистої наживи.

Так, громадянин Російської Федерації ОСОБА_7 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , будучи військовослужбовцем ЗС РФ, маючи військове звання солдат, перебуваючи на посаді розвідника-снайпера військової частини № НОМЕР_1 , в період часу з 26.02.2022 року по 16.03.2022 року перебував на території окупованого ЗС РФ Вишгородського район Київської області, де 16.03.2022 року у нього виник злочинний умисел на протизаконне заволодіння приватним майном цивільного населення з метою особистої наживи. Діючи з корисливих мотивів, ОСОБА_7 за попередньою змовою та спільно з невстановленими військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації, перебуваюч в місці ведення воєнних дій, а саме в селі Катюжанка Вишгородського району Київської області, проникли всередину домоволодіння АДРЕСА_3 , що належить місцевій мешканці ОСОБА_5 , де проживали та базувались під час окупації с. Катюжанка Вишгородського району Київської області, з 26.02.2022 року по 16.03.2022 рок будучи обізнаними із законами та звичаями війни, передбаченими та закріпленими в положеннях міжнародного законодавства, реалізуючи свій злочинний умисел направлений на протизаконне заволодіння приватним майном цивільного населення, з метою особистої наживи, в порушення вимог визначених ст.ст. 28, 46 Конвенції «Пр закони і звичаї війни на суходолі» від 18.10.1907 року та ч. 2 ст. 33 Конвенції «Про захист цивільного населення під час війни» від 12.08.1949 року, 16.03.2022 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) відкрито протиправно заволоділи майном потерпілої, а саме: бензопилою марки «STIHL» MS 290, потужністі 3600 Вт, вартістю 3 462, 33 грн. (три тисячі чотириста шістдесят дві гривні тридцять три копійки), січкарнею, назва моделі не відома, виробництва України, потужністю 2,2 кВт, вартістю 3 000, 00 грн. (три тисячі гривень), чим завдали матеріальної шкоди потерпілій ОСОБА_5 на загальну суму 6 462, 33 грн. (шість тисяч чотирист шістдесят дві гривні тридцять три трикопійки). При цьому, ОСОБА_7 та інші не встановлені на теперішній час досудовим розслідуванням військовослужбовці ЗС РФ усвідомлювали, що дані речі не можуть бути використані у військових цілях, а заволодіння ними відбулося виключно з корисливою метою. Отже, ОСОБА_7 , будуч військовослужбовцем ЗС РФ, за попередньою змовою з невстановленим на даний час військовослужбовцями ЗС РФ, 16.03.2022 здійснив незаконне заволодіння майном (розграбування) ОСОБА_5 на загальну суму 6 462, 33 грн, чим порушив вимоги статей 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.194 року та ст.ст. 28, 47 Конвенції «Про закони і звичаї війни на суходолі» від 18.10.1907 року.

Судовий розгляд у межах даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинуваченого (in absentia), останній показань суду не надавав, клопотань на адресу суду не направляв.

Відповідно до ухвали суду від 02.12.2024 року, вказане кримінальне провадження призначено до судового розгляду та постановлено здійснювати спеціальне судове провадження у кримінальному провадженні за № 22023101110000588 від 19.07.2023 року за обвинуваченням ОСОБА_7 у вчиненні кримінального правопорушенн передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Так, відповідно ст. 129 Конституції України, ст. 7 КПК України, основними засадами судочинства в Україні є верховенство права, законність, рівність усіх учасників судового розгляду перед законом і судом; повага до людської гідності.

Зміст та форма кримінального провадження за відсутності підозрюваного або обвинуваченого (in absentia) повинні відповідати загальним засадам кримінального провадження, зазначеним у ч. 1 ст. 7 КПК України, з урахуванням особливостей, встановлених законом, передбачено ч. 2 ст. 7 КПК України. Отже, кримінальне провадженн за відсутності обвинуваченого повинно відповідати, у тому числі таким загальним засадам судочинства, як законність, рівність перед законом і судом, презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини тощо, що випливає зі змісту п. п. 2, 3, 10 ч. 1 ст. 7 КПК України.

При цьому суть принципу законності, відповідно до ч. 1 ст. 9 КПК України, крім іншого, полягає у тому, що під час кримінального провадження суд, прокурор та слідчий зобов`язані неухильно додержуватися вимог Конституції України, цього Кодексу, міжнародних договорів, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радо України, вимог інших актів законодавства.

Так, згідно ч. 1 ст. 10 КПК України, суть принципу рівності перед законом і судом полягає у тому, що не може бути привілеїв чи обмежень у процесуальних правах, передбачених цим Кодексом, за будь-якими ознаками, у тому числі за політичними переконаннями.

Судом встановлено, що дане кримінальне провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia) відповідає загальним засадам кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених законом. Стороною обвинувачення та судом використані всі передбачені законом можливості для дотримання прав обвинуваченог зокрема, права на захист та доступ до правосуддя.

Дане кримінальне провадження здійснювалось з обов`язковою участю захисника, який був забезпечений державою.

Повістки про виклик обвинуваченого, а також інформацію про процесуальні документи надсилались та публікувались відповідно до вимог ст. 323 КПК України.

Аналіз наявних в матеріалах справи численних документів на підтвердження завчасних належних викликів ОСОБА_7 до слідчого (прокурора) та суду, направлених йому повідомлень з приводу його прав та обов`язків, оголошеної підозри, висунутого обвинувачення та руху спеціального судового провадження свідчить про те, щ ОСОБА_7 мав підстави усвідомлювати, що проти нього розпочато кримінальне провадження, він отримав чи мав би отримати оголошену підозру, відповідні виклики та пред`явлене обвинувачення, мав можливість бути обізнаним із усіма своїми правами, в тому числі і на захист та доступ до правосуддя.

Таким чином вимоги процесуального закону були дотримані як на стадії досудового розслідування так і судом, повістки про виклик обвинуваченого були завчасно опубліковані та така інформація була доступною. Як органом досудового розслідування, так і судом було вжито всіх передбачених законом заходів для своєчасног повідомлення ОСОБА_8 про здійснення вказаного кримінального провадження та вичерпано всі можливі засоби такого повідомлення.

За наведених обставин суд вважає, що в межах даного кримінального провадження обвинуваченому було в достатній мірі забезпечено гарантії: бути негайно і детально поінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього; мати час і можливості, необхідні для підготовки сво захисту; захищати себе особисто чи використовувати юридичну допомогу захисника, вибраного на власний розсуд, або - за браком достатніх коштів для оплати юридичної допомоги захисника - одержувати таку допомогу безоплатно, коли цього вимагають інтереси правосуддя; брати особисту участь під час судового розгляду у допи потерпілих та свідків обвинувачення, дослідженні інших доказів.

Така ситуація узгоджується із взятими на себе зобов`язаннями, яких повинна дотримуватися держава Україна з тим, щоб забезпечити реальне використання права, яке гарантується ст. 6 Європейської Конвенції з прав людини та ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права.

Вказані висновки грунтуються і на правовій позиції Європейського суду з прав людини (справа «Колоцца проти Італії» від 12.02.1985 року, справа «Шомоді проти Італії» від 18.05.2004 року), за якими суд при розгляді справи в порядку спеціального судового провадження зобов`язаний обгрунтувати чи були здійснені всі можли передбачені законом заходи, щодо дотримання прав обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя.

З урахуванням наведеного суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову ОСОБА_7 , який повинен знати про розпочате кримінальне провадження, від здійснення свого права предстати перед українським судом за діяння вчинені на території держави Україна та захищати себе безпосередньо в такому суді, а так сам свідчать про його наміри ухилитися від суду держави Україна. Ухилення останнього від правосуддя необхідно оцінювати як реалізацію ним його невід`ємного права на свободу від самовинувачення чи самовикриття (п/п. «g» п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст. 63 Конституції України), як одну ключових гарантій презумпції невинуватості.

У відповідності до вимог ч. 3 ст. 323 КПК України спеціальне судове провадження, тобто судовий розгляд у кримінальному провадженні щодо злочинів, зазначених у ч. 2 ст. 297-1 цього Кодексу, зокрема передбачених ст. 438 КК України, може здійснюватися за відсутності обвинуваченого (in absentia), який переховується від суду н тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності.

Зважаючи на специфіку спеціального судового провадження (ч. 3 ст. 323 КПК України), суд, зберігаючи неупередженість та безсторонність, надає особливого значення охороні прав та законних інтересів обвинуваченого, як учасника кримінального провадження, яке відбувається за його відсутності, забезпеченню повного т неупередженого судового розгляду з тим, щоб до обвинуваченого була застосована належна правова процедура в контексті приписів ст. 2 КПК України, з дотриманням всіх загальних засад кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених виключно законом. Ці особливості вимагають від суду прискіпливої оцін кожного поданого доказу обвинувачення, відтак поріг вимогливості до доказування у даному випадку має бути підвищений.

Захисник адвокат ОСОБА_6 у судовому засіданні зазначила, що не мала можливості зв`язатися з обвинуваченим та з`ясувати в нього позицію щодо пред`явленого обвинувачення. Водночас, захисник належним чином приймала участь у реалізації права на захист обвинуваченого під час судового розгляду та активно висловлювала сво позицію з приводу доведеності вини останнього у даному кримінальному провадженні. Так у судових дебатах захисник зауважила на процесуальні порушення на стадії досудового розслідування, суперечність у процесуальних документах, недопустимість доказів, а саме протоколу слідчого експерименту від 28.03.2023 року за участ свідка ОСОБА_9 , оскільки зміст протоколу переважно зводиться до словесного повідомлення свідком обставин виявлення військового квитка та подальшого передання фотографій працівником СБУ, а також протоколів пред`явлення особи для впізнання за фотознімками за участі потерпілої ОСОБА_5 та свідка ОСОБА_10 у зв`язку істотними порушеннями ст. 228 КПК України. Також зазначила про суперечливість показань потерпілої та свідків, їх не повну узгодженість, відсутність оригіналу військового квитка та інших належних та достатніх доказів індивідуальної кримінальної відповідальності ОСОБА_7 та недоведеність вчинення кримінально правопорушення за попередньою змовою групою осіб. За таких обставин, оскільки за позицією сторони захисту стороною обвинувачення не доведено поза розумним сумнівом винуватість ОСОБА_7 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, просила постановити виправдувальни вирок.

Прокурор ОСОБА_3 у судовому засіданні підтримала пред`явлене ОСОБА_7 обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України. Стороною обвинувачення вказано на те, що досліджені матеріали кримінального провадження, у тому числі показання допитаних у судовом засіданні потерпілої та свідків, письмові докази, беззаперечно вказують на те, що ОСОБА_11 вчинено воєнний злочин, а саме інше порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов?язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

Дослідивши під час спеціального судового провадження в судовому засіданні надані стороною обвинувачення докази, суд вважає, що винуватість обвинуваченого ОСОБА_7 повністю доведена сукупністю наступних досліджених у судовому засіданні доказів:

- показаннями потерпілої ОСОБА_5 , яка у судовому засіданні повідомила, що на момент початку повномасштабного вторгнення РФ на територію України, а саме 24 лютого 2022 року перебувала за своїм місцем проживання, а саме за адресою: АДРЕСА_3 . Також на той момент з нею проживала її мати ОСОБА_12 , яка померла 2 рок тому. Як техніка дійшла до їх села та по дорозі почали проходити танки та інша військова техніка ЗС РФ, до неї також переїхала сестра ОСОБА_10 , щоб разом не було так страшно. 26 лютого 2022 року вечором, приблизно о 18 годині військова техніка ЗС РФ, яка до цього проїжджала повз будинки у їх селі, почала з`їжджати д будинків. У її двір, зламавши фірмочку, зайшло приблизно 17 військовослужбовців ЗС РФ. Що вказані особи є військовослужбовцями ЗС РФ, зрозуміла по їх формі та розпізнавальним знакам, також вони спілкувалися між собою на російській та чеченській мовах, на техніці була розпізнавальна позначка - буква V. На території домоволодіння стоїть два будинки, які вона називає мала та велика хати, а також господарські будівлі. В цей момент вона з матір`ю та сестрою знаходились в маленькій хаті, де проживали з початку повномасштабного вторгнення. Військові ЗС РФ після того, як зайшли на територію її домоволодіння залізли в погріб, після чог з`ясувавши, що велика хата закрита почали кликати хазяїна. Вона вийшла до них з малої хати. Військові наставили на неї автомати, запитали с ким вона проживає та наказали відкрити велику хату, що вона і зробила. Потім провела їх по хаті, де вони робили огляд, відкривали шафи, після чого наказали їх залізти по драбині на хату. Вон полізла, один з військових поліз за нею, та перевірив все на даху. Коли почала закривати хату після огляду, військові сказали цього не робити та повертатись в малу хату. Вона повернулась та через вікно малої хати спостерігала, як військові ЗС РФ вигрузили снаряди та інші речі та заселились у велику хату, де проживали до 16 березн 2022 року. В цей період в велику хату вона майже не заходила, в двір теж виходила по крайній необхідності. За тим, що відбувалось у дворі спостерігала через вікно малої хати. Зранку 16 березня 2022 року військові почали збиратись, виносити речі. Вона стала на порозі та побачила, як військові винесли з сараю її бензопилу. На що вон зауважила, що це її речі. Натомість військові відповіли, що їм потрібніше. Потім у вікно побачила, як з сараю 4 військових ЗСРФ виносять січкарню. ОСОБА_7 йшов поруч з цими військовими. Бензопилу виносив сам ОСОБА_7 , інші військові були поруч. Зазначені речі військові разом ОСОБА_7 погрузили у військову машину. В це день військові ЗС РФ, які проживали в її домоволодінні, та інші військові, що знаходились в селі Катюжанка виїхали з села. Після того, як військові виїхали, змогла заходити до великої хати, де знайшла коробку з станком для гриття, цю коробку поклала у шафу та детально її не вивчала. Приблизно в травні 2022 року її зять оглянув ц коробку, та встановив, що в ній під станком знаходиться військовий квиток ОСОБА_7 . Стверджує, що на фото на вказаному військовому квитку була особа, приймала участь у викрадені її бензопили та січкарні, тобто ОСОБА_7 . Пояснила, що зазначену особу вона добре запам`ятала, оскільки він разом з іншими військовими прожива у неї в домоволодінні досить тривалий період часу, вона спостерігала за ними, коли ті знаходились у дворі, та за зовнішніми ознаками впізнала його на фото у військовому квитку, та на фото під час впізнання за фотознімками. Зазначила, що ОСОБА_7 приблизно до 40 років, він невисокого зросту, чорнявий, збитий, з бородою, мі своїми розмовляв чеченською. ПІБ особи вона дізналась лише після того, як вони знайшли військовий квиток. Зазначений військовий квиток вони віддали знайомому, який служить, подальша його доля їй не відома;

- показаннями свідка ОСОБА_10 , яка у судовому засіданні повідомила, що є сестрою ОСОБА_5 , після початку повномасштабного вторгнення РФ на територію України, з 26 лютого 2022 року переїхала проживати до сестри, а саме за адресою: АДРЕСА_3 . Де з 26 березня 2022 року проживала у малій хаті разом з сестрою та матір` ОСОБА_12 . В цей день через їх село рухалась техніка ЗС РФ з відповідними розпізнавальними знаками. 26.02.2022 року вечором, приблизно о 18 годині, до їх подвір`я зайшло приблизно 18 військових ЗС РФ. Зазначені особи були чеченцями. Такий висновок зробила по зовнішньому вигляді та мові, на якій вони спілкувались мі собою. Також пізніше в розмові, вони казали, що прийшли з Чечні їм на допомогу. В цей день, з вікна малої хати бачила, як вони ходили по території домоволодіння щось шукали, смикали двері до великої хати. Після чого почали гукати хазяїна, стукати в малу хату. Сестра вийшла до них, військові наставили на неї автомати та повели п території. Потім частково не бачила, що відбувалось, оскільки відійшла від вікна та пішла заспокоювати матір. Потім також бачила, як військові завели сестру в велику хату, вилазили з нею на дах цієї хати. Сестра повернулась до них приблизно через годину. В цей вечір оглянувши домоволодіння зазначені військові почали вигружат снаряди та інші речі з техніки на якій приїхали та оселились в великій хаті, де проживали приблизно до 16 березня 2022 року. Коли виїхали, зазначені військові вкрали в сестри січкарню та бензопилу. Як виносили бензопилу вона не бачила, натомість бачила, як приблизно за тиждень до від`їзду, приблизно 6 військових, серед яких бу ОСОБА_7 виносили січкарню з сараю. При цьому перед цим, вони спільно вирішували питання, як вони будуть її виносити. Особисто ОСОБА_7 січкарню не ніс, але був поруч. Точну дату викрадення назвати не може, оскільки військові багато чого виносили, і від них і від сусідів, крім того часто брали їх речі у користування. ОСОБА_7 особисто познайомилась, коли він з іншими військовими приходили та просили в них спекти хліба, також часто бачила його в дворі. Однак його прізвище дізналась лише після того, як знайшли військовий квиток. Зазначила що ОСОБА_7 було приблизно 30 років, він невеликого зросту, збитий, мав чорне коротко стрижен волосся, довгої бороди в нього не було, була легка небритість, маленька акуратна бородка. Стверджує, що на фото на вказаному військовому квитку, а також наданому їй при впізнанні за фотокартками була особа, що приймала участь у викрадені січкарні сестри, тобто ОСОБА_7 . Пояснила, що зазначену особу вона добре запам`ятал через його характер та нахабність, часто бачила його у дворі, він міг сказати, висміяти. Військовий квиток віддали сусіді, вона його передала чоловіку, який був військовим;

- показаннями свідка ОСОБА_13 , який у судовому засіданні повідомив, що він є сусідом ОСОБА_5 та проживає в селі Катюжанка. 26 лютого 2022 року, до нього додому вломились військові ЗС РФ, вони у були у військовій формі з георгіївськими стрічками, на автомобілях була буква V. Стверджує, що це були чеченці, так вони сам йому потім представились. Зазначені військові поселилися у нього. Також знає, що чеченці (більше десяти) проживали у сусідки ОСОБА_5 . Бачив це особисто, коли заходив до неї на подвір`я. Крім того, біля подвір`я потерпілої стояв автомобіль «Урал», який кожень день кудись від`їжджав і приїжджав. Зі слів ОСОБА_5 знає, ш військові, які в неї проживали, вкрали її бензопилу та січкарню;

- показаннями свідка ОСОБА_14 , яка у судовому засіданні повідомила, що живе навпроти ОСОБА_5 в селі Катюжанка. Приблизно 26 лютого 2022 року, до них зайшли військові ЗС РФ та сказали, що будуть в них жити, також в розмові повідомили, що вони приїхали з Чечні для того, щоб їх визволяти. З ними розмовляли на російські мові, а між собою на своїй мові. На машинах бачила позначку букву Z. Також знає, що чеченці проживали у сусідки ОСОБА_5 . Приблизно 16 або 17 березня 2022 року вони виїжали з села та вивозили дуже багато майна: дивани, пральні машини, та інше, навіть собачі будки. Також в цей день бачила, що військові ЗС РФ грузили до ї автомобіля якісь речі з подвір`я потерпілої, але що конкретно грузили, вона не бачила. Зі слів ОСОБА_5 знає, що військові, які в неї проживали, вкрали її бензопилу та січкарню;

- протоколом огляду Інтернет-мережі від 29.11.2022 року з роздруківками світлин, в ході якого здійснено вхід на Інтернет-сайт ІНФОРМАЦІЯ_2 , за допомогою Інтернет-браузера « ОСОБА_15 », шляхом введення відповідної Інтернет-адреси до адресної строки. У ході огляду Інтернет-сайту ІНФОРМАЦІЯ_2 , до пошукової стро вказаного сайту введено слова « ОСОБА_16 » та натиснуто кнопку «Enter». На моніторі комп'ютера відобразились результати пошуку за заданими словами, серед яких вичвлено соціальні мережі громадянина РФ ОСОБА_7 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , зокрема: https://vk.com/id400358326/. Зазначені світлини збережені за допомого відповідного програмного забезпечення Інтернет-браузера «Google Chrome», роздруковані та долучені до протоколу (т.з а.с. 18-21);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотокартками від 06.03.2023 року, відповідно до якого свідок ОСОБА_10 з пред`явлених її для впізнання 12 фотознімків осіб чоловічої статі за сукупністю зовнішніх ознак, такими, як очі, форма обличчя, волосся, зовнішність, вік, впізнала ОСОБА_7 (за фотокарткою з соціальні мере ОСОБА_7 ІНФОРМАЦІЯ_3), як особу, що який проживав в будинку її сестри ОСОБА_5 , за адресою: АДРЕСА_3 , в період окупації військами РФ Київської області, а саме з 26.02.2022 року по 16.03.2022 року та який 16.03.2022 року забрав належне її сестрі майно, а саме бензопилу та січкарню (т.з а.с. 24-27);

- протоколом пред`явлення особи для впізнання за фотокартками від 07.03.2023 року, відповідно до якого потерпіла ОСОБА_5 з пред`явлених її для впізнання 12 фотознімків осіб чоловічої статі за сукупністю зовнішніх ознак, такими, як очі, форма обличчя, волосся, зовнішність, вік, впізнала ОСОБА_7 (за фотокарткою з соціаль мережі ОСОБА_7 . https://vk.com/id400358326/), як особу, що який проживав в її будинку за адресою: АДРЕСА_3 , в період окупації військами РФ Київської області, а саме з 26.02.2022 року по 16.03.2022 року та який 16.03.2022 року забрав належне їй майно, а саме бензопилу та січкарню (т.з а.с. 28-31);

- долученими потерпілою ОСОБА_5 роздруківками з мережі Інтернет січкарні, яка перебувала у власності останньої, а також технічною характеристикою (інструкцією) на бензопилу марки ««STIHL» MS 290» (т.з а.с. 33-35) та постановою від 08.03.2023 року про визнання зазначеної технічної характеристики речовим доказом(т.з а. 36);

- протоколом слідчого експерименту із потерпілою ОСОБА_5 та свідком ОСОБА_9 від 28.03.2023 року із відеозаписом вказаного слідчого експерименту, під час якого на місці, а саме за адресою: АДРЕСА_3 , потерпіла ОСОБА_5 та свідок ОСОБА_17 пояснили та відтворили обставини знайдення військового квитка ОСОБА_7 т здійснення його фотографування (т.з а.с. 39-44);

- протоколом слідчого експерименту із потерпілою ОСОБА_5 від 28.03.2023 року із відеозаписом вказаного слідчого експерименту, під час якого на місці, а саме за адресою: АДРЕСА_3 , потерпіла ОСОБА_5 показала та пояснила обставини проживання з військовими ЗС РФ під час окупації, та незаконного заволодіння ОСОБА_7 разо з іншими військовослужбовцями належним їй майном, а саме бензопилою та січкарнею (т.з а.с. 45-54);

- висновком судової товарознавчої експертизи № 439/499 від 17.03.2023 року, згідно якого станом на 16.03.2022 року ринкова вартість подібної бензопили марки «STIHL» MS 290, потужністю 3600 Вт, складає 3 462, 33 грн. (три тисячі чотириста шістдесят дві гривні тридцять три копійки), подібної січкарні, назва моделі не відом виробництва України, потужністю 2,2 кВт, - 3 000, 00 грн. (три тисячі гривень)(т.з а.с. 57-61);

- протоколом огляду від 05.05.2023 року, в ході якого було оглянуто належний свідку ОСОБА_9 телефон виробника «Motorolla» моделі «moto g(9) play» та у розділі «Зображення» виявлено 5 зображень військового квитка та сертифікату профілактичних щеплень на ім`я ОСОБА_7 з датою створення 11.05.2022 року (т.з а.с. 65-76).

При вирішенні питання про допустимість та належність досліджених доказів суд враховує, що Європейський суд з прав людини неодноразово зазначав, що допустимість доказів є прерогативою національного права і, за цим правилом, саме національні суди повноважні оцінювати надані ним докази (параграф 34 рішення у спра «Тейксера де Кастро проти Португалії» від 09.06.1998 року, параграф 54 рішення у справі «Шабельника проти України» від 19.02.2009 року), а порядок збирання доказів, передбачений національним правом, має відповідати основним правам, визнаним Конвенцією, а саме: на свободу, особисту недоторканість, на повагу до приватного сімейного життя (статті 5, 8 Конвенції) тощо.

Окрім цього, відповідно до ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», суди застосовують Європейську конвенцію з прав людини та основоположних свобод, а також практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Європейський суд з прав людини у п. 65 справи «Коробов проти України» (заява № 39598/03, остаточне рішення від 21.10.2011 року) зазначив, що при оцінці доказів суд, як правило, застосовує критерій доведення «поза розумним сумнівом» (див. рішення від 18.01.1978 року у справі «Ірланд проти Сполученого Королівства»). Прот така доведеність може випливати зі співіснування достатньо переконливих, чітких і узгоджених між собою висновків чи схожих неспростовних презумпцій факту.

Судом досліджено подані стороною обвинувачення докази, а також оцінено заперечення захисту на предмет їх належності та достовірності.

При цьому суд критично ставиться до аргументів сторони захисту, щодо процесуальних порушень, суперечність у процесуальних документах та недопустимість доказів.

Так, суд виходить з того, що допустимість доказів це властивість, яка визначає здатність фактичних даних бути використаними у розгляді судової справи. Ця властивість забезпечується дотриманням таких правил: доказ повинен бути отриманий належним суб`єктом; із належного джерела; із додержанням належної правової процедур доказ не повинен бути отриманий на підставі неприпустимого джерела та не повинен засновуватись на чутках.

Відповідно до положень ст. 87 КПК України недопустимими є докази, отримані внаслідок істотного порушення прав та свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, а також будь-які інші докази, здобуті завдяки інформаці отриманій внаслідок істотного порушення прав та свобод людини.

Згідно усталеної судової практики, визнаватися допустимими і використовуватися як докази в кримінальній справі можуть тільки фактичні дані, отримані відповідно до вимог кримінального процесуального законодавства. Перевірка доказів на їх допустимість є найважливішою гарантією забезпечення прав і свобод людини громадянина в кримінальному процесі та постанови законного і справедливого рішення у справі.

Вирішуючи питання про застосування правил статті 87 КПК України до наданих стороною обвинувачення доказів, суд виходить з того, що ці положення можуть бути підставою для визнання доказів недопустимими не за будь-якого порушення процесуального закону, а лише у випадку порушення фундаментальних прав і свобод особи.

Суд, визначаючи доказ недопустимим з посиланням на статтю 87 КПК України, має зазначити, наслідком порушення якого саме фундаментального права або свободи стало отримання цього доказу та хто саме зазнав такого порушення. Крім того, суд, вирішуючи питання щодо допустимості доказу з точки зору частини 1 статті 87 КП України має обгрунтувати, чому він вважає порушення фундаментального права та свободи настільки істотним, щоб зумовити визнання доказу недопустимим.

Разом з тим, слід зазначити, що такі обставини у даному кримінальному провадженні судом не встановлені. Не наведено їх і захисником у своїх доводах.

Під час слідчого експерименту із потерпілою ОСОБА_5 та свідком ОСОБА_9 від 28.03.2023 року потерпіла ОСОБА_5 та свідок ОСОБА_17 на місці події пояснили та відтворили обставини знайдення військового квитка ОСОБА_7 та здійснення його фотографування, при цьому зазначена слідча дія не відбувалась виключно в фор повідомлення відомостей про фактичні дані, які мають значення для кримінального провадження, а містить ознаки відтворення дій, обстановки, обставин події. Натомість отримання від свідка відомостей під час проведення слідчого експерименту (з дотриманням встановленого законом порядку) є складовою належної правов процедури цієї процесуальної дії, що разом з іншими її сутнісними компонентами дозволяє досягнути її мети і вирішити поставлені завдання. При цьому відомості, які надаються під час слідчої (розшукової) дії слідчого експерименту, не є самостійним процесуальним джерелом доказів, оскільки таким джерелом виступає протокол ц слідчої (розшукової) дії, що в розумінні ч. 2 ст. 84 та п. 3 ч. 2 ст. 99 КПК є документом.

Не встановлено судом істотних порушень фундаментальних прав або свобод, які могли вплинути на достовірність та допустимість такого доказу, і при пред`явленні особи для впізнання за фотознімками за участі потерпілої ОСОБА_5 та свідка ОСОБА_10 .. Так при вивчені протоколів зазначених слідчих дій, судом встановлено, щ вони відбувались відповідно до положень ст. 228 КПК України.

Крім того, допущення начальником 3 відділу слідчого управління Головного управління Головного управління СБУ у м. Києві та Київській області в постанові від 21.09.2022 року про призначення групи слідчих у кримінальному провадженні №22022101110000374 з якого 19.07.2023 року виділено кримінальне провадження 22023101110000588, а саме в її резолютивній частині, технічної описки щодо дати внесення відомостей до ЄРДР 20.10.2022 року, коли вірна дата внесення 21.09.2022 року зазначена в інших частинах постанови та підтверджується витягом з ЄРДР щодо кримінального провадження №22022101110000374, також не є істотним порушення в розумінні положень ст. 87 КПК України, та не спростовує наявність у зазначених в цій постанові слідчих повноважень на здійснення досудового розслідування в двному кримінальному провадженні.

При цьому суд визнає допустимими деякі розбіжності в показаннях потерпілої ОСОБА_5 та свідка ОСОБА_10 , як такі що не є істотними, на висновки суду не впливають, та виникли через значний проміжок часу між подіями та допитом зазначених осіб в судовому засіданні, а також стресовість ситуації, у якій перебували вказані осо в час вчинення кримінального правопорушення.

Натомість суд зауважує, що як потерпіла ОСОБА_5 так свідок ОСОБА_10 , які були очевидцями подій, послідовно стверджували, що на фото у військовому квитку та на фото, наданому під час впізнання за фотознімками була одна й таж сама особа, яка разом з іншими військовослужбовцями незаконно заволоділа належними потерпіл бензопилою та січкарнею, а саме ОСОБА_7 .. Зазначали, що добре запам`ятали його та описали, як особу невисокого зросту, чорнявий, збитий, з бородою. При цьому суд не вбачає суперечливості в показаннях свідка ОСОБА_10 щодо зовнішності останнього, про які зазначає захисник в своїй промові у судових дебатах. Т повідомивши, що у ОСОБА_7 не було бороди, свідок на уточнюючі запитання пояснила, що для неї борода, це велика та довга борода, такої у обвинуваченого не було, натомість була легка небритість та акуратна маленька бородка, що узгоджується з показаннями потерпілої.

Зібрані і досліджені у ході судового розгляду докази в своїй сукупності, є достатньо логічними і послідовним та узгоджуються між собою, а тому не викликають сумнівів у суду. З урахуванням показань потерпілої та свідків, які узгоджуються із дослідженими у судовому засіданні письмовими доказами, показання вказаних осіб суд визнаються правдивими та достовірними. Тож докази, зібрані в ході досудового розслідування кримінального провадження та досліджені під час судового розгляду є належними та допустимими, отримані в порядку, передбаченому КПК України, та у своїй сукупності підтверджують вину обвинуваченого ОСОБА_7 в інкримінован йому кримінальному правопорушенні.

При цьому суд визнає загальновідомим і таким, що не потребує окремого судового доказування в межах даного кримінального провадження, факт тимчасової окупації збоку Російської Федерації частини території України, яка розпочалася ще із збройної агресії 19.02.2014 року та повномасштабного вторгнення збройних сил Російськ Федерації на територію України 24.02.2022 року, в тому числі окупації з боку Російської Федерації частини Київської області, яка була окупована ЗС РФ в період з 24.02.2022 року по 31.03.2022 рік.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 року не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 року «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентськ Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 року за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ).

Прокурором пред`явлено ОСОБА_7 обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України (в редакції станом на 16.03.2022 року), а саме інше порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов?язковість яких надана Верховною Радо України, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

Зазначена норма є бланкетною нормою та «міжнародно-правова» бланкетність у кожному конкретному випадку потребує звернення до правил та звичаїв ведення війни, які повинні містити посилання на норми, статті і правила конвенцій, додаткових протоколів до конвенцій або норми звичаєвих правил, що наповнюють змі об`єктивної сторони злочину, передбаченого ст. 438 КК України.

Воєнні злочини це певна категорія діянь, заборонених міжнародним гуманітарним правом (діяння, що лежать в основі злочину), які відбуваються в контексті збройного конфлікту, який є міжнародним або не міжнародним за своїм характером (контекстуальний елемент). Наявність збройного конфлікту та зв`язок між конфліктом діянням, що лежить в основі злочину, є спеціальними складовими для кожного воєнного злочину: цей аспект відрізняє воєнні злочини від відповідних звичайних (загальнокримінальних) правопорушень. Контекстуальними елементами воєнних злочинів у міжнародному збройному конфлікті є такі: діяння вчинене в контекс міжнародного збройного конфлікту та пов`язане з ним і злочинець усвідомлює фактичні обставини, що свідчать про існування такого збройного конфлікту. Потрібен тісний зв`язок із бойовими діями, щоб конфлікт відігравав суттєву роль у здатності злочинця вчинити злочин, у рішенні його вчинити або меті його вчинення.

Отже, стосовно обвинуваченого має бути встановлено елементи воєнних злочинів, а саме контекстуальні та спеціальні.

Вирішуючи питання про правову кваліфікацію дій обвинуваченого ОСОБА_7 суд враховує, що відповідно до вимог частин 1 і 2 статті 2 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (надалі Конвенція від 12.08.1949 року), ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР в 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупа Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до ст. 4 Конвенції від 12.08.1949 року особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Стаття 27 Конвенції від 12.08.1949 року, визначає, що особи, які перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім`ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильст чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників (стаття 29 Конвенції від 12.08.1949 року).

Також, згідно ч. 2 ст. 33 вказаної Конвенції, пограбування забороняються.

Відповідно до ст. 28 Конвенції «Про закони і звичаї війни на суходолі» від 18.10.1907 року мародерство у місті чи місцевості, навіть у випадку, якщо його взяли штурмом, забороняється.

Згідно з ст. 46 та 47 вказаної Конвенції сімейна гідність і права, життя фізичних осіб і приватна власність, а також релігійні переконання і обряди повинні поважатися. Приватна власність не підлягає конфіскації. Мародерство офіційно забороняється.

Крім того, відповідно до ст. ст. 50, 51 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що застосовується до захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 року цивільне населення складається з усіх осіб, які є цивільними особами. Цивільне населення й окремі цивільні осо користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв`язку з воєнними операціями. Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи, не повинні бути об`єктом нападів.

При цьому поняття збройного конфлікту відсутнє у договірному міжнародному праві. Втім, послуговуються поняттям, яке було визначено рішенням Апеляційної палати Міжнародного трибуналу для колишньої Югославії у справі «The Prosecutor v. Dusko Tadic» від 02.10.1995 року, у пункті 70 якого говориться про те, що збройни конфлікт існує тоді, коли має місце застосування збройної сили між Державами або тривале збройне насильство між урядовими силами та організованими збройними групами, або між такими групами в межах Держави. Міжнародне гуманітарне право застосовується з моменту початку таких збройних конфліктів і виходить за ме припинення військових дій, поки не буде укладено мир; або, у випадку внутрішніх конфліктів, допоки не буде досягнуто мирного врегулювання конфлікту. До цього моменту міжнародне гуманітарне право продовжує застосовуватися на всій території ворогуючих Держав або, у випадку внутрішніх конфліктів, на всій території, я перебуває під контролем однієї сторони, незалежно від того, чи відбуваються там фактичні бойові дії чи ні.

Міжнародний характер збройного конфлікту обумовлюється тим, що він відбувається між Високими Договірними Сторонами Женевських конвенцій 1949 року, якими можуть бути лише держави.

Спільна ст. 2 для Женевських конвенцій 1949 року передбачає, що Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Сьогодні вважається, що міжнародн збройний конфлікт виникає з того моменту, коли держава використовує збройні сили проти іншої держави, незалежно від причин чи інтенсивності протистояння, і незалежно від того, чи офіційно оголошено чи визнано політичний стан війни. Існування міжнародного збройного конфлікту визначається, передусім, тим, що насправ відбувається.

Як вже зазначалось, судом встановлено, що з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права)

У свою чергу обвинувачений ОСОБА_7 , будучи громадянином РФ та військовослужбовцем збройних сил Російської Федерації, який проходить службу у військовому званні солдат на посаді розвідника-снайпера військової частини № НОМЕР_1 , приймав безпосередню участь у актах збройної агресії на території с. Катюжанк Вишгородського району Київської області у період з 26.02.2022 року по 16.03.2022 року, а тому відповідно до ст. 43 Додаткового протоколу до Женевської конвенції від 12 серпня 1949 року, що застосовується до захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977 року, мав статус комбатанта.

Суд вважає, поза сумнівом той факт, що обвинувачений ОСОБА_7 розумів факт незаконного перетину ним у складі ЗС РФ державного кордону України, свою участь у міжнародному збройному конфлікті, викликаному збройною агресією РФ проти України.

Положеннями Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 закріплений статус осіб, які перебувають під захистом, та яким має бути поводження з ними, зокрема містяться положення, спільні для територій сторін конфлікту та для окупованих територій.

Як встановлено судом, потерпіла ОСОБА_5 є цивільною особою, та є некомбатантом і не була учасником збройного конфлікту, а тому знаходився під захистом зазначених норм міжнародного права.

Крім того, положеннями ч. 2 ст. 28 КК України встановлено, що кримінальне правопорушення визнається вчиненим за попередньою змовою групою осіб, якщо його спільно вчинили декілька осіб (дві або більше), які заздалегідь, тобто до початку кримінального правопорушення, домовилися про спільне його вчинення.

Домовленість про спільне вчинення кримінального правопорушення заздалегідь означає наявність згоди щодо його вчинення до моменту виконання його об`єктивної сторони. Домовленість на спільне вчинення кримінального правопорушення не обов`язково має відбуватися в усній чи письмовій формі, а визначається і за допомого конклюдентних дій поведінки, що свідчить про намір діяти для досягнення спільної злочинної мети.

Поведінка обвинуваченого та інших невстановлених військовослужбовців ЗС РФ під час скоєння злочину була узгодженою та послідовною, а обопільність їхнього умислу підтверджується також і їх конклюдентними діями, обговоренням між собою способу вчинення. Обвинувачений безпосередньо приймав участь у розграбуванні май потерпілої, а саме незаконному заволодінні бензопилою та січкарнею, що підтверджено зазначеними вище доказами.

У п.17. Постанови від 06 травня 2025 року у справі № 991/1324/20, Верховний Суд зазначив, що в принципі окремий розгляд обвинувачення, що стосується вчинення злочину у співучасті, за відсутності декого зі стверджуваних співучасників не становить порушення права на справедливий судовий розгляд. Європейський суд з пр людини, зокрема, не вбачає порушення цього права у самому факті здійснення окремих проваджень щодо стверджуваних співучасників злочину, навіть у випадку якщо такі провадження здійснюються одним суддею або складом суду.

Доводи сторони захисту про недоведеність вчинення кримінального правопорушення за попередньою змовою групою осіб та відсутність такої обтяжуючої обставини неспроможні.

Таким чином, суд вважає, що сторона обвинувачення довела за відсутності вагомих підстав для сумніву, що обвинувачений розуміючи, що діє в умовах міжнародного збройного конфлікту, свій статус комбатанта, та те що потерпіла ОСОБА_5 є цивільною особою супротивної сторони збройного конфлікту, спільно та за попереднь змовою з іншими невстановленими військовослужбовцями ЗС РФ, цинічно, без згоди власника, відкрито, з метою особистої наживи, з корисливих мотивів незаконно заводів (розграбував) приватним майном ОСОБА_5 , при цьому усвідомлюючи, що вказані речі не будуть ними використані у військових цілях. Підсумовуюч вищевикладене, суд вважає, що діяння, яке вчинене обвинуваченим становить серйозне порушення міжнародного гуманітарного права.

Аналізуючи вище перелічені докази в їх сукупності, провівши судовий розгляд в межах висунутого обвинувачення, відповідно до обвинувального акту, за своїм внутрішнім переконанням, яке грунтується на всебічному, повному й неупередженому досліджені всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінююч кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів з точки зору достатності та взаємозв`язку, а також в сукупності з показаннями потерпілої, свідків, суд приходить до висновку, що вказані докази належні, оскільки вони підтверджують існування обставин, що підлягають доказуванн допустимі, оскільки вони отримані в порядку встановленому КПК України, достовірні, оскільки фактичні дані отримані з цих доказів, не спростовані жодним іншим доказом, наданим сторонами кримінального провадження.

Під час судового розгляду не встановлено жодних фактів, які б свідчили, що обвинувачений діяв під фізичним чи психічним примусом з боку осіб, які представляли іноземну державу - РФ, тоді як обвинувачений допустив серйозне порушення вищезазначених норм міжнародного гуманітарного права.

Дослідивши матеріали кримінального провадження та безпосередньо дослідивши кожний наданий доказ як окремо, так і їх сукупність у взаємозв`язку, суд вважає, що всі докази по справі, які надані суду (стороною обвинувачення), є вагомими для того, щоб визнати обвинуваченого винуватим у пред`явленому йому обвинуваченні, ш відповідає стандартам доказування «поза розумним сумнівом».

Судом також встановлено, що дане кримінальне провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia) відповідає загальним засадам кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених законом. Судом використані всі передбачені законом можливості для дотримання прав обвинуваченого, зокрема, права на захис на доступ до правосуддя, таємницю спілкування, невтручання у приватне життя. Також судом у повному обсязі було забезпечено змагальність процесу.

Таким чином, суд вважає, що вина обвинуваченого ОСОБА_7 у вчиненні інкримінованому йому злочину доведена поза розумним сумнівом у повному обсязі та кваліфікує його дії за ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, як інше порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов?язковість яки надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

За змістом приписів ст.ст. 50, 65 КК України особі, яка вчинила кримінальне правопорушення, має бути призначено покарання необхідне і достатнє для її виправлення і попередження нових кримінальних правопорушень. При призначенні покарання суд повинен урахувати ступінь тяжкості вчиненого злочину, особу винного, обставин що обтяжують та пом`якшують покарання.

Виходячи з указаної мети й принципів справедливості, співмірності та індивідуалізації, покарання повинно бути адекватним характеру вчинених дій, їх небезпечності та даним про особу винного.

Тож при призначенні обвинуваченому покарання, суд приймає до уваги, дані про особу обвинуваченого, який є військовослужбовцем, а також враховує вчинення кримінального правопорушення групою осіб за попередньою змовою, що відповідно до ст. 67 КК України суд визнає обставиною, що обтяжує покарання, відсутність обстави що пом`якшують покарання, ступінь тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, яке згідно зі ст. 12 КК України є особливо тяжким злочином, характер вчиненого діяння та його суспільну небезпечність, а саме те, що вчинений обвинуваченим злочин є злочином проти миру, безпеки людства та міжнародного правопоряд порушення законів і звичаї введення війни, становить значну небезпеку для світового правопорядку та мирного співіснування людства на планеті, та з огляду на зневагу до норм міжнародного гуманітарного права, суд вважає за необхідне призначити обвинуваченому покарання в межах санкції ч. 1 ст. 438 КК України (в редакції стано на 16.03.2022 року) у вигляді позбавлення волі на строк 9 років.

На думку суду таке покарання перебуває у справедливому співвідношенні із тяжкістю та обставинами скоєного і особою винного, адже справедливість розглядається як властивість права, виражена, зокрема, в рівному юридичному масштабі поведінки й у пропорційності юридичної відповідальності вчиненому порушенню, призначення такого покарання буде відповідати принципу необхідності і достатності для виправлення обвинуваченого і є дотриманням судом принципів «рівних можливостей» та «справедливого судового розгляду», встановлених ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та не суперечить практи Європейського Суду з прав людини та нормам кримінального законодавства України.

На думку суду, саме за таких обставин в повній мірі буде дотримано положення статті 50 КК України, згідно якої покарання є заходом примусу, що застосовується від імені держави за вироком суду до особи, визнаної винною у вчиненні злочину, і полягає в передбаченому законом порядку обмеження прав і свобод засудженог Покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення засудженого, а також запобігання вчиненню нових злочинів як засудженим так і іншими особами.

Долю речових доказів вирішити згідно вимог ст. 100 КПК України.

Відповідно до ч. 2 ст. 124 КПК України, у разі ухвалення обвинувального вироку, суд стягує з обвинуваченого на користь держави, документально підтверджені витрати на залучення експерта. Таким чином, суд, керуючись ст. 124 КПК України, вважає за необхідне стягнути з ОСОБА_7 на користь держави процесуальні витрати з проведення у вказаному кримінальному провадженні експертизи № 439/499 від 17.03.2023 року в сумі 3 823, 68 грн.

Щодо запобіжного заходу, суд враховує, що ухвалою слідчого судді Солом`янського районного суду м. Києва від 23.06.2023 року ОСОБА_7 в порядку ч. 6 ст. 193, ч. 4 ст. 197 КПК України, обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою без визначення застави, отже вказаний запобіжний захід до набрання вироком законної си слід залишити без змін.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 100, 122, 124, 368-370,373-374 КПК України, суд,-

УХВАЛИВ:

Визнати винним ОСОБА_7 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України та призначити йому покарання у вигляді позбавлення волі на строк 9 (дев`ять) років.

Строк відбування покарання ОСОБА_7 рахувати з дня його фактичного затримання в порядку виконання вироку.

Обраний ОСОБА_7 запобіжний захід у вигляді тримання під вартою до набрання вироком законної сили залишити без змін.

Стягнути з ОСОБА_7 на користь держави процесуальні витрати за проведення експертизи № 439/499 від 17.03.2023 року в сумі 3 823 (три тисячі вісімсот двадцять три) грн. 68 коп.

Речові докази по справі: технічну характеристику (інструкцію) на бензопилу марки ««STIHL» MS 290» залишити в матеріалах кримінального провадження.

На вирок може бути подана апеляційна скарга до Київського апеляційного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, встановленого цим Кодексом, якщо таку скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги судове рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку. Копію вироку негайно після його проголошення вручити захиснику та прокурору. Копію вироку не пізніше наступного дня після ухвалення надіслати учасникам судового провадження, які не були присутніми в судовому засіданні.

Інформацію про ухвалений вирок згідно з положеннями ст. 297-5 КПК України опублікувати у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті суду.

Головуючий суддя: ОСОБА_1